

[K. B. Andersen.]

De konservatives agitation i jordlovs-kampagnen skal jeg ikke komme ind på, selv om den nok kunne fortjene et kapitel i denne sammenhæng. Kun en enkelt af de mange annoncer skal jeg fremdrage til belysning af holdbarheden i de fremførte argumenter. I den konservative annonce i Berlingske Tidende den 23. juni stod der at læse:

„Ingen må blive hjemme. Husk sofa-vælgerne tælles som ja-stemmer.“

Nu var der, som alle ved, en samlet andel af ja-stemmer og af sofa-vælgere, der altså ifølge det konservative partis opfattelse og fortolkning af grundlovens ord tælles som ja-stemmer, på mellem 55 og 60 pct. for jordlovsforslagene. Skulle man tro den konservative fremstilling af dette rent faktiske forhold, den konservative fremstilling af, hvordan grundlovens folkeafstemningsregel virker, ja, så skulle forslagene altså være vedtaget. Men det skal man selvfølgelig heller ikke, det ved jeg vel, det fremgår klart. Jeg har i alle tilfælde opfattet resultatet af folkeafstemningen på en anden måde.

Et ledemotiv i agitationen forud for folkeafstemningen var jo, at et nej til regeringsforslagene betød fornyede forhandlinger om problemerne. Som Berlingske Tidende skrev i en ledende artikel samme dag som nævnte annonce — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„Et nej åbner for det samarbejdende folkestyre.“

Men det skal man måske heller ikke tro? Det får vi en prøve på inden så længe, når regeringen fremsætter sit forslag vedrørende naturfredningsloven, et forslag, som imødekommer kritikken af det forslag, der faldt ved folkeafstemningen.

Nu er det afgørende i vurderingen af det konservative folkeparti og dets placering i dagens Danmark i og for sig ikke disse enkeltheder. Det afgørende — ikke mindst ud fra et lønmodtagersynspunkt — må være den helt åbenbare drejning fra den linje, som Christmas Møller-tiden var udtryk for,

og så til den meget hårde højrekurs, der præger partiet og dets ledere i dag.

Det er ikke tilfældigt, at det konservative parti efter i juni at have optrådt som forsvarer for den lille mands lille hus vendte tilbage til mere naturlige græsgange — dette i ordets allerbogstaveligste forstand — og startede denne sommers politiske herregårdsmission.

Allerede få dage efter folkeafstemningen talte det ærede medlem hr. Poul Møller på herregården Højris på Mors, en smuk træflojet bygning med tårn og spir, og hvad der ellers hører et parcelhus til. Her proklamerede det ærede medlem det nye borgerlige samarbejde, ikke mere VK, men VK plus U. Tokanten var blevet til en treklang. Ifølge Berlingske Tidendes referat sagde det ærede medlem bl. a. — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„Hvis venstre, det konservative folkeparti og de uafhængige også fremtidigt kan stå sammen og stille spørgsmålene lige så klart op, behøver vi ikke at af-finde os med socialdemokratisk styrede regeringer.“

Altså: de uafhængige er nu officielt budt velkommen som fast partner i det borgerlige samarbejde. Mon de lønmodtagere, de konservative bejler så stærkt til, er trygge ved dette samarbejde med det yderste højre i dansk politik, trygge ved den nye alliance, der blev proklameret i Højris herregårdspark?

Nogle uger efter var herregårdsmissionen nået til Rosenholm i Østjylland, Rosenkrantzernes slægtseje. Her beskæftigede det ærede medlem hr. Thestrup sig bl. a. med boligspørgsmålet og opfordrede — i herregårdsmurens ly — regeringen til at undersøge de forskellige boligformers egnethed for nutidens familier.

På overgangen til efteråret, da høsten skulle i hus, tog så det ærede medlem hr. Poul Sørensen sin del af herregårdsbesøgene, startende i Langesø på Fyn, hvor det ærede medlem bl. a. talte om sammenlægning af landbrug, og sluttende på baroniet Gavnø